

[Justitsministeren.]

gerne pege paa den Adgang til Prøveløsladelse, der gennemføres, en Foranstaltning, jeg tillægger meget stor Betydning, og som har kunnet samle alle Partier undtagen Kommunisterne. Der skabes derved Mulighed for, at de paagældende kan vende tilbage til Samfundet, inden Straffen er fuldt ud afsonet, men med det Pres over sig, at de nu maa opføre sig som gode Borgere, holde sig i Ro og søge at finde ind til Samfundet og Arbejdet igen, idet de ellers vil komme til at afsone Resten af deres Straf. Jeg tror, at dette vil kunne faa meget stor Betydning for, at man kan føre disse Mennesker tilbage som arbejdende Borgere i Samfundet.

Saaledes som Lovforslaget nu er ændret, har jeg kunnet tiltræde, at Forslaget om en almindelig Revision af de allerede afsagte Domme falder bort. Den Anvisning, der gives forudsætningsvis i § 2 og i Betænkningen, paa at søge udvirket Benaadning til at afføde en Ubillighed, som eventuelt maatte foreligge som Følge af den noget svingende Domspraksis, der naturligt har maattet gøre sig gældende, naar Domstolene skulde ind paa Fastsættelse af Straf for et helt nyt Straffeomraade som det foreliggende, vil formentlig i det store og hele være fyldestgørende.

Efter disse faa almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til nogle Bemærkninger til de enkelte Ordførere. Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen udtalte, at det ikke var faldet ham i Øjnene, at nogen var dømt strengere end rimeligt. Enhver bliver jo salig i sin Tro. For mig ligger det saaledes efter de Tusinder af Domme, jeg har læst igennem, at jeg i adskillige Tilfælde har fundet, at for smaa Forseelser var Domme ofte for strenge, og det har dikteret mig min Opfattelse af Spørgsmaalet. Jeg mener i hvert Fald ogsaa, at man kan hævde — og det maa det ærede Medlem dog ogsaa indrømme —, at det vilde være blevet rent galt, hvis Domstolene strengt havde fulgt Bestemmelsen om Minimumsstraffen paa 4 Aar, saaledes at man kun, hvor der rent individuelt forelaa formildende Omstændigheder, havde nedsat Straffen. Naar Forholdet ikke er blevet grellere, naar man kan sige, at der ikke i større Udstrækning er idømt Straffe, som man synes er for strenge, saa skyldes det jo alene dette, at Domstolene har tilladt sig den frie Fortolkning, der i Virkeligheden har nedsat Minimumsstraffen til 2 Aar, hvad der altsaa nu lovfæstes.

Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen var ogsaa i Gaar inde paa, at han fandt

det urigtigt at indføre Datoen 29. August i Straffelovstillægget. Jeg kan ikke sige andet, end at det undrer mig noget. Naar jeg ser paa den Skrivelse af August 1945, som det ærede Medlem sendte til Rigsadvokaten, maa det undre, synes jeg, at det ærede Medlem har en saa stor Aversion mod Datoen 29. August, idet denne Dato jo flere Gange netop gøres til skelsættende Dato i Skrivelsen.

Endelig var det ærede Medlem ked af, at Betegnelsen „almen Tillid“ falder bort. Jeg forstod, at det ærede Medlem var særlig ked af det, fordi dette Begreb skyldtes Professor Hurwitz, at det gjorde det ærede Medlem særlig ondt, hvis man afskaffede noget, som Professor Hurwitz var Fader til. Jeg forstod altsaa, at det var nærmest af Pietetsfølelse over for Professor Hurwitz, at det ærede Medlem ikke kunde gaa med til at ændre dette. I øvrigt henviste det ærede Medlem til den norske Lov, men jeg synes ikke, denne Henvisning er helt rigtig. Man maa nemlig huske paa, at i Norge ændrede man Reglerne ved en provisorisk Anordning af 3. August 1945, saaledes at det fremtidig blev overladt til Domstolene at bestemme, om der til en Frihedsstraf skulde knyttes Tab af almen Tillid eller kun begrænset Rettighedstab. Altsaa, Norge gik netop bort fra den almindelige Fradømmelse af almen Tillid i August 1945, efter at Erfaringerne havde vist, at denne Regel var uheldig. Dertil kommer, at hvis man følger Praksis i Norge, saa vil man se, at i Praksis idømmes der næsten altid kun begrænset Rettighedstab. Fradømmelse af almen Tillid er blevet den store Undtagelse i Norge. Jeg synes derfor ikke, at Norge som Eksempel var særlig heldig valgt af det ærede Medlem.

Til det ærede Medlem Hr. Hjerminde — og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard — skal jeg bemærke, at jeg er fuldstændig enig med de ærede Medlemmer i, at det store Problem, vi kommer til at staa over for, naar vi om kort Tid naar til Bunds i hvert Fald med de væsentligste af Forræderisagerne, og naar flere og flere efterhaanden vil have afsonet deres Straf, vil blive, hvorledes vi skal faa de efter denne Lovgivning straffede Personer ind i Samfundet igen som arbejdende Borgere. Hvorledes dette skal ske, kan efter min Mening ikke afgøres ved Lov, det kan kun ske ved, at der sker en Mentalitetsændring hos os alle, at vi alle gør os klart og siger det tydeligt og klart alle Steder til dem, der ikke forstaar det, at naar disse Mennesker nu har afsonet deres Straf, saa har de gjort op med Samfundet, og saa